

Leila Aleksandra Jelić

Tako je bilo

Tako je bilo

Ko sem ostala povsem praznih rok,
sem si zaželela, da bi samo za hip
slišala.

Smeh otrok, zvok violine, pesem ptic ...

A slišala sem grmenje in jok.

Bolni kriki so mi zadušili sluh.

Ko sem ostala povsem praznih rok,
sem si zaželela, da bi samo za hip
čutila.

Toplino sonca, pesek, ki mezi med prsti,
vodo, ki spira žalost z moje kože.

A sem čutila le bol, ki me je skelela v prsih,
mi jemala dih.

Otrpnila sem.

Ko sem ostala povsem praznih rok,
sem si zaželela, da bi samo za trenutek
videla.

Blišč sonca, kako se igra s sencami, lepoto rož,
mavrico, ki kot nebeška pot kaže neznano kam.

A sem zagledala solzo, sestra moja. In brate.

Solze so vama polzele po licih, mati in oče.

In kri, ki priča o koncu. Ki je tekla.

Videla sem ogenj, ki je požgal skrivališča, spletena v gozdu.

Zamižala sem.

Kako se pišem

Ej, moj deček črnih oči ...

Če bi vedel, kako se pišem, mi ne bi napisal pesmi.

Me ne bi sanjal, me ne bi ljubil.

Tako je to. Morda bi me celo sovražil.

Mi zaril nož v hrbet, da se mi maščuješ. Ali jaz tebi ...

Za vsa *z*lodela, ki so jih tvoji in moji bratje *z*avdali drug drugemu.

Molila bom. Pade jesenski list, prekrije krvave madeže.

Dež bo spral vso nečednost.

In zaslišala se bo pesem, kot da je od daleč, kot da nekdo šepeta, kliče.

Pesem me bo vprašala, kako se pišem.

In slišala jo bom.

Zgodba

Sedim tukaj in se trudim naučiti zgodovino.
Da, neumorno se ponavlja ...
Slišim hrum neba. Vzdihi posiljene kraljice ...
Nebo joče. Bratje umirajo s pesmijo na ustih.
Adam se vrača v prah, za njim pa
tudi vse, za kar se je za živega trudil.
Rušijo se mostovi, nedolžnost, domišljija, zgodbe ...

A se spominjam podob iz zgodb, ki so nastale v davnini ...
Pa ne tako daleč nazaj, le zdajle se mi zdi, da so tako daljne ...
Sonce je žarelo, pohajala sem po sveži ornici v ravnici,
ki se je nekje daleč izgubljala na poti v nebo.
Piš je dišal kot gozd, toplina in prostost ...
Vrgla sem kovanec v vodnjak.
Si zaželela, da ne bi bilo nikoli več vojne.

Sam vidiš, da se mi želja ni izpolnila.
Letijo razdejat mojo zgodbo, mojo edino predstavo o svobodi.
Ljudje še zmeraj prepevajo.
Jaz pa sem tu, daleč stran, na varnem,
tu nekje, ki je bližje izviru zla.

Želela sem se vrniti domov.
Če je moj dom mir, sem zato brezdomka.
Zato sem tudi jaz pregnanka ...
In ko se bo končala ta tožna zgodba ...

Srbiji

Ne čakaj me tokrat
brez sramu zapri vrata in spi naprej
pozabi me, dokler me tudi ti znova ne sanjaš
in ne pošiljaj mi tokrat solza
ker jih ne bom sprejela
Ne čakaj me tokrat
ker mi ne nudiš strehe pred dežjem
mi ne podaš roke, ko vpričo tebe padam
Ni novic, ki bi ti jih prinašala
niti nikogar, da bi mi ob tebi otrl solze
ne vem, kam naj naslonim utrujeno glavo
in zaprem oči, medtem ko na naju pada dež
Zato ne bom več prišla

Pot je težka in vsaka se utruja
Poznam tvoje rane, tebi je do besed, jaz molčim
V tebi ne vidim prijateljice

Ne čakaj me tokrat in nikoli več
dokler se ob tebi ne morem skriti dežju
dokler mi ne podaš roke, ko padem
dokler ni novic, ki ti jih prinašam
dokler smeh solz ne posuši
dokler ne naslonim ob tebe utrujene glave
dokler me ne objameš in ne slišiš tudi mojih besed
dokler mi nisi prijateljica tudi v nesreči
dokler se skozi oblake na odstre mavrica
dokler v tebi ne najdem prijateljice

Trije letni časi

Pomlad je imela barvo betona,
bila je trmasta in borna.

Privršalo je poletje in me zapeljalo.
Poljubljalo me je, uspavalo, potopilo v modre sanje
... a siv dim je dušil nedolžno modrino
in poletje mi je obrnilo hrbet, kot zmeraj.

Čez čas je jesen zadišala po beraškem plašču.
Spokojno, tožno in ponižno je tožil po tisti modrini,
ki je ni bilo več.
Imel je oči barve trav, lase barve dima,
znova se je podajal k svoji pomladi.
A ga je sam nagnal.
Pustil, da leži na betonu.
Pohodil ga je, kot da je ogorek,
z dimom si je potešil zadnjo željo.

Pomlad je imela barvo betona,
bila je trmasta in borna.
A me je poletje ugnalo z modrino,
zapeljalo, odvedlo, zasanjalo, izgubilo ...
Ko me je prebudila jesen,
je bilo že prepozno.
Jesen je že dišala po beraškem plašču.
Moledovala je za tistim sanjavim poletjem
in za modrino,
ki je ni bilo več.

Na koncu

Ko vidiš, da sem ranjena
me ne objemaj

Pusti me v tišini
da bom sama

Želim si spati
dolgo, ne da bi bolelo

Želim si biti otopela
ker ne zmorem več

Ker me bolečina ne boli
temveč ubija

Ker mi solze ne tečejo
temveč me utapljajo

Smeh me ne razvaja
in tudi ljubezni ne zaupam

Zato tudi ne želim več
ne želim več ostati tukaj

Zato
me moraš zapustiti

Ker več ne zmorem
ker želim le počivati

Sploh veš?

Da me zaboli zaradi potrdila na papirju?
Da me je etiketa ločevala od ljudi in jih plašila?
Morda veš, ali je sploh kdo koga ljubil brez ambicije in ga cenil brez nagrade?
Je to sploh pomembno?
Je sploh pomembno, kaj pravijo starši staršev?
Komu je to sploh pomembno?
Sploh obstajajo lestvice, po katerih se meri uspeh? In uspeh v odmevu uspeha?
Po kakšni ceni se lahko odkupi zaupanje?
Za kakšno ceno se odpirajo vrata Svobode?
Kaj na to pravi Večnost?
Kako sploh ravnati z njo?
Kako vse znova prepustiti Zemlji, Nebu, Vesolju, Bogu ...?
Kako pustiti Duši ...?
Sploh veš?

Prevedel Milan Vincetič